

cházením a porušením ustanovení mírové smlouvy zkrátiti pouze příslušníky bývalých nepřátelských států a menšin bývalých těchto nepřátel ententy na jejich majetku. Vytýká se tedy zákonodárným činitelem chování, přičítací se přímo nejzákladnějším zásadám obecné mravnosti, jejíž nejvyšším ochráncem musí býti právě zákonodárce, neboť bez ní by nemohl stát obstáti. Jde tu tedy o nejtěžší výtku, již vůbec lze učiniti nejvyšší instituci státu, o urážku, již si nikdo nesmí dovoliti. Použil-li však obviněný přece tak hrubě urážlivého výroku o zákonodárných činitelích, ač jako právník vysoké inteligence musel si býti vědom dosahu svého projevu, porušil tím citelně čest a vážnost advokátního stavu, jichž neochvějně dbáti mu ukládá předpis § 10 odst. druhý adv. ř. a musí nésti následky svého jednání. Bylo proto v tomto směru důvodnému odvolání návladního advokátní komory vyhověti a uznati, jak se stalo.

Čís. 67 dis.

Byť i bylo účelem ustanovení prvního odstavce § 10 adv. ř., by advokát nemohl při zastupování odpůrce své dřívější strany využití znalosti o poměrech dřívějšího klienta na jeho úkor, jest zásada v něm vyslovená bezpodmínečná a platí bez ohledu na to, zda v konkrétním případě nastalo takovéto využití čili nic.

Zastupování odpůrce bývalého klienta v souvislých záležitostech.

(Rozh. ze dne 28. června 1928, Ds I 24/27.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání — slyšev generálního prokurátora — odvolání obviněného z nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 12. září 1927, jímž byl uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání.

Důvody:

Nejvyšší soud úplně souhlasí s názorem v napadeném nálezu kárné rady výstižně odůvodněným, že obviněný, přijav zastupování Viléma B-a ve sporu Ck VI 91/26 (plnou mocí ze dne 19. května 1926) převzal zároveň i zastupování věci, která souvisela s dřívější věcí, v níž zastupoval nynějšího odpůrce Jaroslava T-ů. Vždyť předmětem sporu Ck VI 91/26 byl závazek Jaroslava T-ů, o němž tvrdil, že byl na něm nátlakem vynucen a že narovnání o něm ze dne 14. února 1922 podepsal na radu obviněného jako svého tehdejšího právního zástupce. Pohledávka, o níž bylo narovnání učiněno, patřila podle spisů Cg XVI 536/22 původně Štěpánu B-ovi, jsouc nedoplatkem kupní ceny za velkostatek Ř. v částce 887.700 Kč a přešla později postupem na jeho synovce Viléma B-a a tímto byla dále postoupena družině čsl. legionářů v Praze, která ji

proti Jaroslavu T-ů ve sporu Cg XVI 536/22 vysoudila, a soudy opřely svá rozhodnutí hlavně o svědeckou výpověď obviněného, jenž vyloučil tvrzení T-ů, že podepsal narovnání ze dne 14. února 1922 pod nátlakem a v obavě, že by o koupený velkostatek Ř. mohl přijít tím, že by byl do vlastnictví přidělen pozemkovým úřadem družině čsl. legionářů. Po té postoupila zase družina čsl. legionářů přiřčenou jí pohledávku až na 50.000 Kč Vilému B-ovi, jehož zastupování převzal již obviněný proti žalobě Jaroslava T-ů Ck VI 91/26, odporující platnosti postupu z důvodu, že se stal jen na oko a že není po právu. Tím jest zcela jasně doličena souvislost obou věcí a bylo dále v souhlase se spisy v napadeném nálezu ještě zjištěno, že obviněný vymáhal tuto pohledávku za Viléma B-a jako jeho zástupce exekučně a učinil k jejímu zajištění též návrh na vyhlášení úpadku na jmění Jaroslava T-ů. V tomto postupu obviněného spatřuje právem napadený nález jednání, přičítící se předpisu § 10 adv. ř., který zakazuje advokátu, by přijímal v souvislých věcech zastupování odpůrce svého dřívějšího klienta, a počínání obviněného naplňuje skutkovou podstatu kárného přečinu proti povinnostem stavu. Ustanovením prvního odstavce § 10 adv. ř. má býti vyloučeno, by advokát při zastupování odpůrce své dřívější strany nevyužil znalosti o poměrech dřívějšího klienta na jeho úkor a neporušil tím důvěru, kterou mu tento věnoval, spoléhaje na povinnosti uložené advokátu v § 9 adv. ř. Nejde na tom, že podle zjištění napadeného nálezu uzavřel Jaroslav T-ů v lednu 1925 kupní smlouvu o prodeji velkostatku Ř. Alexandru L-ovi, a není důvodnou ani námitka obviněného, že po vyřízení záležitosti Jaroslava T-ů s družinou čsl. legionářů smírem ze dne 14. února 1922, již ho nezastupoval, poněvadž není tím vyvrácena prokázaná skutečnost, že ve sporu Ck VI 91/26 šlo o věc souvislou s věcí, týkající se původního závazku Jaroslava T-ů z narovnání ze dne 14. února 1922, při kterém spolupůsobil obviněný jako jeho právní zástupce a které bylo pak i základem dalšího sporu Cg XVI 536/22. Není proto správným tvrzení odvolatelovo, že prý narovnání ze dne 14. února 1922 pozbylo významu, byvši nahrazeno rozsudky tří stolic ve sporu Cg XVI 536/22, ježto právě v těchto rozsudcích bylo jen rozhodnuto o závaznosti narovnání ze dne 14. února 1922 pro Jaroslava T-ů. Napadený nález kárné rady také správně doličuje, že návrhem na vyhlášení úpadku na jmění Jaroslava T-ů, který učinil obviněný v zastoupení Viléma B-a dne 7. ledna 1926, mělo býti zasaženo nejen nemovitě, nýbrž též veškeré ostatní jmění úpadkového dlužníka, zejména i jeho movitý majetek a tuto okolnost nemůže obviněný seslabiti líčením, že mínil návrhem na zahájení úpadku postihnouti pouze Alexandra L-a a donutiti tohoto, po případě další kupce velkostatku Ř-a k zaplacení pohledávky Viléma B-a a vlastní pohledávky obviněného — neboť tyto okolnosti nemají podstatného významu pro otázku, o kterou tu jde, zda totiž obviněný přijal zastupování odpůrce svého bývalého klienta v souvislých záležitostech a netřeba se také ani obíratí obšírnými vývody odvolacími o tom, jak Alexander L. jednal a si počínal proti Štěpánu B-ovi, nemajícimi pro řešení souzené kárné věci závažné důležitosti. Úsudek napadeného ná-

lezu, že obviněný využil patrně svých vědomostí o poměrech Jaroslava T-ů i při rekursu do usnesení, zamítajícího návrh Viléma B-a na vyhlášení úpadku, není v rozporu s tímto spisem. Ostatně jde o okolnost nerozhodnou, neboť, byť i bylo účelem ustanovení prvního odstavce § 10 adv. ř., by advokát při zastupování odpůrce dřívější své strany nemohl využití znalosti o poměrech dřívějšího klienta na jeho úkor, jest zásada v něm vyslovená bezpodmínečná a platí bez ohledu na to, zda v konkrétním případě skutečně nastalo takovéto využití, čili nic. Pokud odvolání vytýká napadenému nálezu, že se nezabývá pohnutkami, které přiměly Jaroslava T-ů, by učinil oznámení na obviněného advokátní komoře v Praze, nelze domněnky, které obviněný mu podkládá, vyčísti z obsahu podání a jsou také pro souzenou kárnou věc nerozhodnými. Provedené důkazy a předložené spisy stačily úplně nejvyššímu soudu, by věcně rozhodl o odvolání, aniž bylo třeba ještě prováděti další důkazy, obviněným nabídnuté. Odvolání nebylo shledáno v otázce viny důvodným.

Čís. 68 dis.

Podle § 47 zák. ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. nepřipustné odvolání jest v kárném řízení odmítnouti obdobným použitím ustanovení § 4 čís. 1 a § 1 čís. 1 nov. k trestnímu řádu ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878.

Osobě třetí nepřísluší právo odvolání proti osvobozujícímu nálezu kárné rady vůbec, právo stížnosti pak, jde-li o porušení vážnosti stavu.

(Rozh. ze dne 28. června 1928, Ds I 10/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl v neveřejném zasedání stížnost správně odvolání Dr. Josefa G-a do nálezu kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách v Praze ze dne 12. ledna 1928, jímž byl Dr. Josef G. uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu a jímž byl Dr. Josef J. osvobozen od obžaloby pro přečin poškození cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Podle § 47 zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. přísluší obviněnému opravný prostředek odvolání jen za podmínek tam pod čís. 1 uvedených. V souzeném případě nebyl odvolatel odsouzen k žádnému z kárných trestů vypočtených v § 47 čís. 1 uvedeného zákona, nepřísluší mu proto odvolání proti výroku odsuzujícímu. Odvolání jeho bylo proto odmítnouti obdobným použitím předpisů § 4 čís. 1 a § 1 čís. 1 novely k trestnímu řádu ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878. Totéž bylo podle týchž zákonných předpisů učiniti s odvoláním, pokud směřuje proti osvobození Dr. Josefa J-e od obžaloby